

Žltá tapeta

Charlotte Perkins Gilman

Žltá tapeta

Charlotte Perkins Gilman

Charlotte Perkins Gilman

Žltá tapeta

2014

Autorské práva

Poviedku Žltá tapeta napísala Charlotte Perkins Gilman, MDCCCXCII; Preložil a upravil: © Igor Čonka, MMXIV; Obálka: © [Druska Books](#), MMXIV; [Obrázok na obálku: \(CC\) Stephen](#), MMXIV; Vydavateľ elektronickej knihy: © [Druska Books](#), MMXIV. Dielo prešlo jazykovou úpravou.

Z originálu: The Yellow Wallpaper (prvé vydanie 1892, The New England Magazine)

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89646-80-7

O autorke

Charlotte Perkins Gilman (1860 – 1935) bola poprednou autorkou, sociologičkou a jednou zo zakladateľiek feministickej literatúry.

Zdroj obrázka:

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Yellow_Wallpaper

Žltá tapeta

Nestáva sa, že si takí obyčajní ľudia ako John a ja prenajmú na leto rodinnú kúriu. Koloniálne sídlo, dedičný majetok, ale podľa mňa skôr strašidelný zámok, od osudu by som chcela teda priveľa, keby som očakávala, že tu zažijem vrchol romantického šťastia.

Som presvedčená, že na tom mieste je niečo nezvyčajné.

Prečo inak by to prenajímali tak lacno? A prečo bolo tak dlho neobývané?

John sa mi smeje, samozrejme, tak to v manželstve chodí.

Je krajne praktický. Nemá ani trochu porozumenia pre nadprirodzeno, povery a iracionálny strach. Otvorene sa vysmieva každej zmienke o veciach, ktoré sa nedajú dokázať, chytiť alebo zmerať.

Je lekár a MOŽNO (toto by som nepovedala živej duši, ale môžem sa zveriť papieru a tým si ulaviť) – MOŽNO to je dôvod, prečo sa necítim lepšie.

Viete, vôbec neverí tomu, že som chorá!

Dá sa s tým niečo robiť?

Ak rešpektovaný lekár a manžel presviedča všetkých známych, priateľov a príbuzných, že nejde o nič vážne, iba o nervové vyčerpanie, dočasnú depresiu, ktorá sa sem-tam prejaví ako hystéria, nič s tým neurobíte. To isté tvrdí aj môj

brat, ktorý je tiež lekár.

Nuž beriem fosfáty, alebo fosforečnany – ani netuším, čo to je. Pijem povzbudzujúce nápoje, predpísali mi cestovanie, čerstvý vzduch a pohyb. Samozrejme, mám zakázanú akúkoľvek „prácu“ až do chvíle, kým mi nebude lepšie.

Ja osobne s tým nesúhlasím.

Myslím, že nejaká zaujímavá práca by mi pomohla.

Mám šancu niečo zmeniť?

Nejaký čas som sa však venovala písaniu; ale to ma SKUTOČNE vyčerpávalo – ani nie tak písanie, skôr to, že som sa musela mať stále na pozore, keďže aj túto aktivitu som mala zarazenú.

Niekedy uvažujem nad tým, aké by to bolo, keby mi toho menej zamedzovali, ale mala by som viac spoločnosti a povzbudenia – John si však myslí, že práve toto by bolo to najhoršie a môj stav by to nezlepšilo. A tento jeho názor mi na nálade nepridáva.

Nehcem sa k tomu vracieť - budem hovoriť o dome.

Je nádherný! Stojí osamotene na konci cesty, asi tri míle od dediny. Pripomína mi tie anglické sídla, o ktorých som toľko čítala. Domy so živými plotmi, s brámkami, so stenami z tehál. Vybavujú sa mi malé domčeky pre záhradníkov a personál.

Je tu NÁDHERNÁ záhrada! Nikdy som podobnú nevidela – obrovská, tienistá, pretkaná krížom-krážom chodníkmi s altánkami pokrytými viničom a lavičkami povedľa.

Boli tu aj skleníky, ale všetky sú už zničené.

Som presvedčená, že pre akési komplikované dedičské konanie bolo toto miesto opustené už veľmi dlho.

Obávam sa, že na mňa pôsobí trochu strašidelne. Ale čo